

— Чудесно! прѣкрасно! Какъвъ ефектъ! Вие сте бѣлолика, госпожѣ, и черноока. И тоя цвѣтъ ви иде великолѣпно. Азъ ви прѣпорѣчвамъ повече тоя цвѣтъ.... Хж, тѣй дрѣжете вуала.... Тие фалбала... не може повече, фасонъ—раскошна работа... Вие госпожѣ, правите царски ефектъ. Шикъ! Шикъ!

— Прѣкрасно, благодарж ви... Примѣрихме... Сега да ги приберж и махнж, че ще дойде Димитраки. Помогнете ми, мола ви, да се съблѣчж.

— А! тайно отъ мене! Сюрпризъ готви! каза си Димитръ:—нѣкоя нова модна фантазия, съ която иска да ме зачуди ненадѣйно... Слободно дѣте. Чакай да ѝ отнема това удоволствие, да я стрѣсна... Тя не е усѣтила кога съмъ се завърналъ.

И Кочовъ стана, отиде полека, отвори внезапно вратата на Божанѣкината стая. Той остана вѣкамъненъ на прага.

Никога не се надѣваше да види това, което видѣ.

Божанѣка, прѣдъ огледалото, стоеше въ жалейни дрѣхи!

Цѣла въ черно. Дългътъ вуалъ отъ черъ крепъ се спущаше на широки гъвки прѣзъ лицето ѝ, отъ челото до земята; другъ подобенъ — падаше отзадъ; черъ крепъ завиваше черната ѝ шапка съ черни цвѣтя и главата ѝ; дълга черна рокля съ крепови гарнитурѣ, черни ржкавици, черни ботини, черно всичко!

Ако да не бѣше позналъ жена си въ тая зловѣща черна фигура, би я зель за привидение на Хофмана, което ходи изъ гробищата нощъ.

Като видѣ мжжа си, Божанѣка най-напрѣдъ направи движение да побѣгне, па остана, като